

Istinski ljudski um

Lyndon LaRouche mlađi

14. lipnja 2011.

Jedan suradnik iz „Basement Team-a [podrumске ekipe]“ odgovorio je na moje pisanje o toj temi znakovitim svojim pisanim uradkom, i primjedbom na temu aktualnog ljudskog uma (različitog od mozga), i predao mi je važne odlomke Max Planckovog rada, u kojima je već dao izjavu o toj temi, kao u svom radu „Značenja i granice egzaktne znanosti“: Planckovo pisanje o toj temi ne može se gledati odvojeno od njegovih izmjena s Wolfgangom Köhlerom o višoj psihologiji ljudskog uma.

Moja dugogodišnja procjena Klasične umjetničke kompozicije bila je da načelo metafore na kojem počiva čovječje stvaralaštvo a o kojem, pak, ovisi znanstveno stvaralaštvo, zahtjeva da ne smijemo osjetilnu percepciju pretpostaviti kao izvor slike stvarnog zapažanja svijeta oko nas, već takve percepcije su radije, takoreći, ustvari „sjene“ koje bacaju odgovarajući predmeti. Često sam, stoga, sugerirao, kad promatramo tragove stopa nastale hodom čovjeka, moramo zamisliti stvora, tvorca takvih otisaka, kao da ih je, u stanovitom smislu, ostavio „stvor“ nevidljiv, kao takav, otiscima stopala. Taj „stvor“, kojeg ovakva pretpostavka jednom uvede u sliku, nastavlja sljedećom „posrednom (pomoćnom) hipotezom“ „nešto“ čini ostavljajući te tragove stopa, no mi ne možemo automatski pretpostaviti da se s ljudskim rodom, koji djeluje svojevolumno, može postupati kao samim konačnim predmetom, ili nizom predmeta; ne možemo, stoga, automatski pretpostaviti da su taj trag stopa, i to što je napravilo tragove, ontološki istoznačne pojave u funkcionalnom smislu. Najzad, doživljavanje pripisane slike svakog od to dvoje samo je pojava. Može li puka pojava biti uzrokom tih pojava?

Činjenica da je vrijeme već davno prošlo kad bi kompetentna primjena znanosti fizike, ili

srodnog gradiva, mogla podnositi pojam „točnosti osjetila“ koji se zasniva na pretpostavki dokaza na osnovi pet ugrađenih odlika osjetilnog zapažanja, što bi ozbiljnim znanstvenicima predstavljalo stvar ismijavanja. Čovječanstvo danas ima pristup sve većem skupu modaliteta percepcije, skupu koji nadaleko nadmašuje dostavljeni paket od pet [osjetila] urođenih novorođenčetu.

Creative Commons/eenar 6

„Ako promatramo tragove stopa nastale hodom čovjeka, moramo zamisliti stvora, tvorca takvih otisaka, kao da ih je, u stanovitom smislu, ostavio stvor nevidljiv, kao takav, otiscima stopala.“

Vjernost osjetila[†] još uvijek postoji kao sada, u inače civiliziranim kulturama, no urođenih pet osjetila, ili umjetnih nadomjestaka za neke od njih, sad su puki instrumenti pomoću kojih smo stekli opsežnu opremu „sintetičkih osjetila“, kojima se služimo u svrhu povećanja moći čovjeka pojedinca i njegovog, ili njenog društva. Treba biti bjelodano, čak i iz same ove činjenice, da su „izvornih“ pet osjetila, ili određenih umjetnih uređaja među njima, veoma nužna, iako strašno oskudna sredstva u borbi za trajni opstanak našeg ljudskog roda, zbog sve većih i težih izazova, kojima moramo ovladati da bi naš ljudski rod opstao.

O glazbi

Naprimjer, Sky Shields [vođa *Podrumske* ekipe] nedavno se upustio u istraživanje pojma vremena kao ontološke radije nego puke, formalne kategorične postavke. Trenutno je u tijeku, prvo, obrade razlike slijeda nota (uz točno izvođenje vremenske zabilježbe svake note), odnosno raspoznavanja načela Bachovog kontrapunkta koje daje načelno svojstvo *učinku* izvedbe Bachove fuge na slušateljstvo.

Treba ovdje istaknuti, da sama po sebi Bachova fuga nije, ontološki, skup slijeda nota. Ona je, bolje rečeno, učinak vrste procesa koji uspostavlja poredak prave, mjerodavne izvedbe i revizije nota, ne kao matematički poredanog slijeda tonova kao takvih, već, ontološki, kao glazbe, gdje se aktualna glazba razlikuje od prostog notnog zapisa. Note, koje držimo pojedinačnim predmetima, i glazba kao proces ne smiju se čuti u istom poredku glazbenog postojanja kao puki, formalni slijed čestica bilo koje vrste izvedenih čitanjem notnog zapisa. Razliku se može raspoznati kao različitost pojma „značenja“ procesa, od niza pojedinačnih predmeta. Drugim riječima, kompetentnost u tom smislu zahtjeva Wilhelm Furtwänglerov pojam „sviranja između nota“.

Poanta usporednih zadaća, koje ja, zajedno sa Sky [Shields-om] i našim suradnicima u ovom projektu, obrađujemo, jest, naprimjer, da svaki od nas koristi urođeno ironična mišljenja u svrhu ukazivanja na značajno predmetno gradivo, osvrtno na takve presudne primjere.

[†] tj. pretpostavka da je slika koju osjetila daju, vjerni odraz stvarnosti, što se dalje u tekstu označava ovim riječima—*vjernost osjetila*

Naša zajednička nakana je pojašnjenje razlike u značenju, u ontološkom smislu, usporedbom načelnog proturječja, koje predstavlja „vrijeme otkućaja sata“ kao pojma vremena metronoma kao takvog, s protokom vremena koje moramo 'posložiti' kao postojanje ontološkog postojanja, kako ga je Furtwängler istaknuo, osebujne vrste fizički određenog, naglašenog procesa u vremenu, radije nego „otkućaja sata“ kao takvih.

Max Planck i Albert Einstein

Ovo ima značenje za problem, kojeg mi, i drugi, poznamo kao zabrinutost koju su Max Planck i Wolfgang Köhler iskazali tijekom svog tadašnjeg dijaloga u sprezi s tom temom. To je isto pitanje razlike koncepcije kvanta Plancka, od oprečnog značenja koje su „kvantu“ pripisali redukcionistički protivnici Plancka i Alberta Einsteina, kao što su bili sljedbenici nakane najzlobnijih likova 20. stoljeća, na čelu s Bertrand Russellom i njegovim poklonicima.¹ Značenje tog rada Plancka i Einsteina zaslužuje da se postavi kao misaona cjelina ovog izvješća ovdje i sada.

Ustvari, kao što sam naglasio u ranijim priopćenjima, vrijeme kao takovo ne postoji kao neovisna zamisao. Vrijeme je nešto što razabiremo, prvenstveno, iz tempa svojstvenog fizičkom procesu, dok se izmjerivo „vrijeme“ može ustvari mjeriti samo kao proizvod relativnih odnosa izraženih u vidu usporedivih omjera dotičnih fizičkih procesa kao takovih, kao što su akademik Vladimir Vernadski i njegovi krugovi zapazili.

Postoji dobro znani uzor obrade takvih prijevarena na uštrb znanosti kao onih Macha i Russella, kao i u specifičnom slučaju napada na Johannes Keplerovo otkriće opće zakonitosti univerzalne gravitacije. Njihov je pojam vremena, kao što je Sky istaknuo, povezan s redukcionističkim izmišljotinama glupog, no opakog Isaaca Newtona, i dobro poznatog lika ontološki očajničkog Pierre-Simona Laplacea.

¹ U razdoblju zauzetosti Njemačke „1. Svjetskim ratom“, Albert Einstein je bio svjedokom bjesomučnog napada na Plancka, pokrenutog od njemačkih i austrijskih redukcionističkih sljedbenika redukcioniste Ernsta Macha. Kasnije je taj napad Machijevaca na Plancka našao odjeka i protiv samog Einsteina, taj puta od strane poklonika Bertranda Russella, u vrijeme Solvayskih konferencija u 1920.-tim, kao i kasnije, sve do današnjeg dana.

Library of Congress

Max Planck (na slici) i njegovi znanstveni saveznici Albert Einstein i Wolfgang Köhler, vodili su epistemološki rat protiv svojih redukcionističkih suparnika Bertranda Russella i njegovih poklonika. Upitno je bilo: redukcionističko „vrijeme otkućaja sata“ nasuprot protoka vremena kao pravilnog reda ontološkog postojanja.

Unatoč tog dvojca Newtona i Laplacea, metoda kojom se Kepler koristio u jedinom vjerodostojnom, izvornom otkriću zakonitosti gravitacije ostala je, usprkos svoj toj naročitoj pometnji, načelna vrsta znakovitog uzora, u kojem bit te vrste paradoksa kojim se Kepler služio pri otkriću gravitacije, u sebi podrazumijeva rješenje. Vrijednosti su varijabilne pri usporedbi omjera; vrijeme je izraz fizičkog procesa, a nije neovisan samostojeći, pojam vremena *per se* poput euklidskih pojmova [geometrije]. Ono je kao što su to Vernadski i drugi razabrali; samo svemir [univerzum] može dati otkućaje sata vremena, a ne obratno. Dokaze u tom smislu s pravom treba smatrati elementarnim.

Naprimjer:

Keplerovo napomenuto rješenje tajne planetarnih putanja općenito, postavlja kontrast dviju po sebi različitih kategorija pojava, koje bismo mogli smatrati dvjema ontološki oprečnim kategorijama osjetilno zamjetnih slučajnosti zvanih vid i harmoničnost. Ishod toga bilo je definiranje zakonitosti gravitacije na osnovi ontološkog paradoksa dvaju vrsta pojava, koji je poslužio kao sredstvo pri definiranju univerzalne zakonitosti, koja nije nijedna od njih, već koja je izraz ishoda njihove ontološki ironične podudarnosti, [koincidencije]. Drukčije rečeno, dvije same po sebi isključujuće kategorije sjena,

na taj način određuju zakonitost koja, u ovom slučaju, naznačuje odliku univerzalne fizičke zakonitosti, kao u Keplerovom jedinstveno originalnom otkriću zakonitosti gravitacije.

Keplerovo rješenje, koje je izražaj i doslovni izdanak sustava moderne znanosti čiji je temelj postavio kardinal Nikola Kuzanski, u svom djelu **De docta ignorantia** (1440.g.), bilo je znakovito određujuće stajalište sistematske razlike te znanstvene revolucije od uobičajenih ludorija prisutnih u vladajućim tijelima službenog mišljenja rimskih i srednjovjekovnih kultura. Ona [ta revolucija] je temelj svake kompetentne moderne znanosti, temelj koji proizlazi iz firentinske revolucije koju povezujemo s Brunelleschijevom uporabom lančanice [krivulje lanca] kao univerzalne fizičke zakonitosti, radije neko tek još jedne (obične) krivulje. Taj odabir koji nije puka uporaba tek nekog drugog izraza, predstavlja odabir rješenja ontološkog paradoksa, koji sadrži pravac Brunelleschijevog otkrića, i također, srodni primjer svjetonazora velike ličnosti Renesanse, Nikole Kuzanskog.

Taj slučaj, sagledan u svijetlu osvrta na velike Klasične grčke i egipatske kulture, gdje tipičan primjer daju ličnosti poput Platonovog lika Solona, i njegovih zagovaratelja Arhite, Platona i Eratostena, dotiče više ili manje smiono sistematsku razliku koja dijeli proturječne pojmove vjernosti osjetila od stvarnog razuma.

Dodajmo sad Vernadskog

Najznačajnije moderno izlaganje glede bitnosti takvih ontoloških razlika, naročito poslije Gottfrieda Leibniza, bilo je, kasnije, izraženo u smislu mjera koje su bile posljedice rada Bernharda Riemanna, dok su Riemannova revolucionarna dostignuća imala sljedbenike kao što su bili Planck, Einstein i akademik V.I. Vernadski.

Te tri potonje ličnosti, vodeći intelektualni divovi znanosti iz godina na prijelazu u 20. stoljeće, najistaknutiji su po dalekosežnoj važnosti udjela u plodnosti njihovih pojedinačnih kao i zajedničkih uloga. Tu mislim na njihovu ulogu odbacivanja onih pretpostavki koje su općenito postale popularnije kod većine akademika njihovog vremena, [a odbacili su ih] jer su bili sljedbenici otkrića presudno sveobuhvatne zakonitosti, usađene u jedinstvene odlike rada Bernharda Riemanna.

Toliko do sad ovdje rečeno, kad se razmatra u pozadini okružja s kojeg sada nastavljam, dovelo je do značajnog daljnjeg razvoja u sprezi s ishodom Riemannovih vlastitih otkrića.

Toliko do sad ovdje rečeno, glede te pozadine i okružja, s kojeg sad nastavljam, uzimam ponovno, i na svjež način, već poznatu te-mu koju se može naći u mojim ranije objavljenim radovima, o sustavnoj, ontološkoj prirodi i funkcijama tog istog čovječjeg uma, kao što se može naći u utjecaju otkrića Bernharda Riemanna naročito na ličnosti kao, opet, Max Planck, Albert Einstein i Wolfgang Köhler.

Taj je predmet već postao, u zadnje vrijeme, predmetom sve veće i češće pozornosti među osobama kao što su članovi naše „Podrumske ekipe“.

Akademik V.I. Vernadski (na slici), zajedno s Planckom i Einsteinom bili su vodeći intelektualni divovi 20. stoljeća, a taj su položaj postigli svojom odanosti otkrića zakonitosti usađenih u jedinstvena svojstva rada Bernharda Riemanna.

Što je čovječji um?

Kao što sam već istaknuo ranije, svakidašnja, no kriva pretpostavka je da je čovjekovo saznanje svemira, kao „od vrha nadole“, ograničeno na vrstu posredničke uloge koju pridajemo odlikama naših pet osjetila, zvanih „čovjekova osjetilna percepcija“. Relativno najočiglednija grješka u tom viđenju je da je to viđenje, iako veoma dostupno onima koje smo mogli svrstati, mnogo ranije, u vrlo školovane osobe i slično, to je, nažalost, izraz činjenice da takav soj ljudi predstavlja, uglavnom, još uvijek ljude koji su žrtva popularnih pretpostavki lakovjernika kao, ustvari specijaliste crne magije Newtona, u obmanjujući pojam da „osjetilna percepcija predstavlja vjernost osjetila“.

Lažnost upravo te pretpostavke, pravilno obilježene kao pogrešne, postala je dobro znana pravilnim shvaćanjem, samo, do sada, među izrazito skućenim omjerom ukupnog pučanstva, čak i skućenog omjera onih koje svrstavamo među „vrlo školovane“ osobe transatlantskih društava. S pravom se može reći, da samo relativno mali dio, čak i među onima koji imaju diplome uglednih sveučilišta iz znanosti, izgleda

imaju danas jasno poimanje da ovo predstavlja ontološka pitanja. To se vidi u činjenici da se čudna i blesava doktrina Isaaca Newtona, specijaliste crne magije, još uvijek danas papagajski ponavlja u akademiji.

Potonja mana, čak i među većinom osoba koje se smatra „vrlo školovanim“ i među njihovim slojem, izražava se danas u velikoj mjeri, kao veoma raširena ovisnost o soju redukcionističkih aksioma modernog britanskog Liberalizma. Taj Liberalizam ima korijene u doktrinama pukih preostataka procjene odlike vjernosti osjetila a koja pak vuče svoje korijene iz izvornog stajališta Paolo Sarpijeve opće novotarije, njegove djelomične preinake kulta Aristotela, i iz plodova takvih vrsta Sarpijevih učenika, što nalazi svoj izraz u modelu moderne britanske empiričke ideologije općenito.

Najpakosniji izraz tog sustavnog oblika mentalne mane Sarpija, kao, i donekle različitog vida ranije mane Aristotela i Euklida, u modernim vremenima oblikuje se u vidu dogmi Adama Smitha i bjesomučnih Smithovih sljedbenika kao što je Jeremy Bentham. On se od Smitha razlikuje samo u vidu svojih dodatnih sastojaka bjesomučne izopačenosti, kao što ih je iznijeo kad je postao zloglasni agent lorda Shelburnea u tada novo osnovanom Britanskom MvPu [Foreign Office-u]. Najgori od onih, koji će tek doći bio bi Bertrand Russell čija izopačenost je bila toliko zastravljujuća u svojoj praktički sotonskoj krajnjosti, tako da se sama ideja bilo kakve moralnosti uopće ne bi smjela iz pristojnosti spominjati u slučaju kad se ime tog Russella dovodi u svezu s društvenim političkim mjerama, ili s fizikalnom znanosti.

Kao što je Adam Smith već ustvrdio, jedini oblik nadomjestka razaznavanju stvarne ljudske moralnosti koju je Adam Smith ustvari propisao (a koje svojstveno navodi na pogrešni put), treba smjestiti u cjelosti unutar granica Smithove opće definicije navodnih granica čovjekovih odabira i vjerovanja, odabira u ponašanju i vjerovanju koja leže strogo unutar granica upravljajućih i usmjeravajućih učinaka iskustava užitka i boli.

Međutim, samu istinu stavili su van zakona već Adam Smith i likovi poput Benthama i Bertranda Russella, nastoje učiniti izopačenost

per se obvezatnom. Unutar ideja Benthama i Bertranda Russella, ili H.G. Wellsa, ne dopuštaju se stvarna načela ili zakonitosti, ili moralnosti. Tako, po njima sličnim određeni užitak i bol, bili su time recept sustava upravljanja kojeg se propisuje na govedarskoj farmi zvanoj područje britanskog „Liberalizma“, vjerovanje koje je bilo posljedica takvih de facto klaonica, koje nisu bile tek sastavni dio, već glavna predstava kao što daje primjer britanskog upravljanja nad stanovništvom Afrike danas.

Nema nikakve bitne spone između takozvanog Sarpijevog „načela“ britanskog Liberalizma, i onog što bismo u pravilu smatrali moralnošću ili stvarnim njegovanjem čovječjeg razuma. Na koncu, praktička „govedarska farma“, zvana područjem britanskog Liberalizma, stoji kao norma koju omogućuje, kao dno tog sustava, što se može vidjeti u slučaju primjene britanske politike nad „crnačkom Afrikom“ od kad je britanska mornarica angažirana u 19. stoljeću u španjolskoj trgovini afričkim zarobljenim ili jednostavno pobijenim robljem.

Pravi čovječji um, danas, ima svoj izraz kao proces razvoja sve većeg broja parametara, koji je svaki istoznačan dodanoj univerzalnoj fizičkoj zakonitosti.

Postupak otkrića novih, otkrivenih, u pravom smislu univerzalnih fizičkih zakonitosti, već je uvelike okljaštio autoritet izvornog sklopa „pet [osjetila] koja su došla u paketu“. Prema tome, kako uobičajeno mišljenje na osnovu izvornih pet određuje zamišljeni pojam uma gdje se tih pet smatra vanjskim granicama moći tog uma, zgrtanje sve većeg repertoara univerzalnih fizičkih zakonitosti, ili njihovih istoznačnica kao načela, premješta vjerovanje pojedinca u njegovom ili njenom umu, na sve prostranije, uzastopno sve više razine, sve do zbirnog učinka uma čovjeka pojedinca, koji shodno tome smatra bezgranično šireći svijet uma kao proces neograničenog dosega na više koncepcije tog samog uma.

Kad se to dogodi, one osobe čije je kulturno gledište sklono ograničenju približnom „izvornim peteroma osjetilima“, postaju već nalik na sliku relativno niže odlike roda, sliku uma zaglavljelog u blatu zastarjelog mentaliteta.

I. Što se kupuje i prodaje na tržišnici ideja

Neke ideje glede gospodarstva, prije nastavka teme kojom je ovo izvješće započelo, a koje su nužne u svrhu postavljanja na pravo mjesto građu ovog izvješća.

Toliko do sada rečeno:

Da bi shvatio znanost, čovjek mora, prvo, utvrditi političke i srodne porive onih koji su je nastojali definirati. U tom smislu, sadašnje poglavlje izvješća posvećujem onom što sam pripremio kao, uglavnom, opisnu obradu predmeta fizičkog vremena kao uvodno stajalište sadržaja sadašnjeg poglavlja izvješća. U tu svrhu, samu znanost prečesto, i preširoko spuštaju na ulogu ciglonoše tobožnje irelevantne građe monetarizma, ili, kao u slučaju pri ruci, na primjer vremena definiranog kao pojedinačnu neovisno rigiroznu materiju fizikalne znanosti.

Društvo je danas, kao i svi mi ovdje prisutni u ovoj raspravi, ovdje, u prilikama gdje bismo morali znati: da je društvo danas u ovom času do svog poslovičnog egzistencijalističkog grla, ukopano u efektivni, egzistencijalistički političko-ekonomski i moralni živi pijesak. To je najupadnije za nas danas, u slučaju transatlantskog područja u ovom trenu. Ova očevidna monetaristička „prednost“ za ovaj čas, ima jasan poriv, sa strane Britanije kao i njenih pro-imperijalističkih slugana u raznim nacijama, kao učinak proizveden požudom određenih čežnji monetarističkog Londona. Te čežnje obuhvaćaju odlučnost, kao što to sada pokazuje Britansko carstvo, postići uništenje naših Sjedinjenih Država i drugih nacija regije, koje bi mogle pokazivati sklonosti, kao naprimjer Grčka, da sebe izvuku iz postojećeg hiperinflacijskog, političko-ekonomskog i kulturnog živog pijeska postojećih prilika.

Ipak, baš zbog toga, sadašnje stanje transatlantskih razvoja događaja postala je tako očigledno smrtonosna klopka udruženom skupu čitavih nacija, tako da bi se potencijal bijega iz praktičkog zatvorskog logora čitavih nacija, morao uzeti u obzir, sve do sadašnjeg časa, kao prijeteća opasnost ustvari završne faze koja bi sada nastavila ponor našeg planeta u stanje

beznadnih katastrofa. Sva nada da bi spas transatlantskih područja mogao postati stvarnošću, sada ovisi o mogućnosti ožvljenja Glass-Steagallovog zakona, zakona koji bi se mogao nanovo ostvariti hitnim i nužnim djelovanjem u neposrednoj budućnosti.

Pod tim uvjetima kao onim u tradiciji drevnog Babilona, ili svijeta danas, nikakvi predmeti rasprave ne mogu se kompetentno razmatrati, uključujući svako gradivo fizikalne znanosti, sve dok se ne uzme u obzir dublji smisao posljedica političkog i kulturnog okružja u kojem se svaki problem, obuhvaćajući i svako gradivo znanosti, trenutno politički nalazi.

Ovo naglašavanje moralo bi se shvatiti kao „prirodni“ dio prešutno neprirodnog sklopa poriva. Unatoč tome, činjenica stvari je, da se u stvarnom životu, politički i kulturni uvjeti života nikad ne mogu odijeliti od svojih učinaka na znanost i raznorazne vidove kulture. Svi vidovi života se stoga odvijaju kroz primjenu nužnog znanstvenog napretka društava i njihovih fizičkih gospodarstava; a sva znanost se odvija kroz političke i druge odlike društvenog života, politički i inače. Izbjegavanje te činjenice je cijena budalaštine.

Stoga, mentalni život ljudi i nacija je, u nedavnoj prošlosti trunuo, nazadovanje se raširilo nad ljude njihovim vlastitim pristankom uz politiku kao ovu koja u ovom času i zadnjih desetljeća prevladava u transatlantskom području.

Cjelokupni svijet sada, ustvari, ovisi o vrsnoći potencijala fizičkog i srodnog napretka čovječanstva, a to, pak, ovisi o naglom i rasprostranjenom odbacivanju ovog dugoročnog, sad već sve dubljeg, usmjerenja prema padu na niske grane diljem transatlantskog područja. Lijek se, stoga, nazire u osposobljavanju inicijative Glass-Steagall-a od strane SADA, i to skoro. U svijetu u kojem novac kupuje savjest i duše čak i vodećih znanstvenika, i sličnim načinom dužnosnika i institucija vlada i vjera, stalno usmjerenje na pad na niske grane znanosti, postaje, u praksi, sudbina, koju se zauzvrat mora smatrati izopačenim predmetom „prirodnog“ ili drugog zakona.

Sa stajališta sadašnje mogućnosti stvarne uspostave Glass-Steagall-ovog zakonodavstva; trajna privrženost vrijednostima naše vlastite i inih nacija, sad ovisi o dragovoljnosti važnih snaga unutar naših Sjedinjenih Država Amerike.

Presudna činjenica sadašnjeg trenutka je ta da samo Sjedinjene Države imaju duboko usađenu, ustavnu ideju kreditnog sustava umjesto monetarnog sustava.

Prema tome, nada, posebno, za Europu ovisi o prepisivanju vrste reforme tog kreditnog sustava povezanog s normama kao što je izvorni Savezni ustav SADa, i integriranju europskih država nacija na osnovi tog istog načela. To je bitno da bismo priveli dotične suverene sustave na sigurno, a to se treba učiniti pomoću načela ugrađenih unutar našeg vlastitog Saveznog ustava, kao što je Predsjednik Franklin D. Roosevelt nakanio takvu budućnost za Europu i šire, sve dok je bio na životu.

Kao i u povijesti civilizacije, moralne odlike nacije i njenih ljudi podudaraju se s njenom privrženosti odlici napretka koji vodi do naglašava rast intenziteta kapitalnih ulaganja koja sa svoje strane, na temelju znanosti, vode do puteva fizičko ekonomskog i isto tako kulturnog napretka u prahu suprotnom naklonostima koji su naginjali kontroli sudbine transatlantskog svijeta nakon strave ljeta i jeseni 1968.g. Da bismo shvatili znanost, i njen nužni doprinos neto napretku relativne moći i uvjeta života stanovništva, moramo znati tko je zastupa a tko zadržava, i usmjerava je u nazadnost i znanstveni i ini pad sada, uzimajući u obzir ne samo tržnice Londona i Wall Street-a i čikaške [merkantilne] burze, već svako mjesto razmjene [burze!] ideja, komercijalno ili drugačije.

Najbliže pitanju znanosti je, stoga, politika znanosti fizičke ekonomije.

Zakovitost fizičke ekonomije

Glede toga, moramo istaknuti činjenicu postojanja svojstvene grješke u pretpostavki da gospodarski sustavi aktualno postoje na način koji se prikladno može razlučivati tako da ga se ne uvrsti kao posebni slučaj unutar kategorije fizikalnih sustava. Kompetentne ideje postojanja ekonomija odnosno gospodarstava ovisile su o fizičkim posljedicama neto učinaka ekonomskog djelovanja na prirodu u drukčijem smislu od monetarističke orijentacije.

Glede toga, imamo bitnu primjerenost u sljedbenicima Bernharda Riemanna u sprezi s

ovisnošću čovječanstva o fizičkim procesima koji imaju svoj izraz u obliku gospodarstava, no koji ostaju, unatoč toga, fizički procesi radije nego puki financijsko računovodstveni sustavi monetarizma. To razmatranje je presudno.

Jedina bitna razlika koju treba uzeti u obzir pri određivanju ideje ekonomije odnosno gospodarstva, jest dragovoljni vid ljudskog roda, izražen pridružujućoj, svojstvenoj izrazitosti dostignuća (i neuspjeha) čovječjeg ponašanja, po čemu se čovječanstvo razlikuje, sistematski, od nižih oblika života.

Samo s tog stajališta promjenljivost primjene načina rada znanosti može se izdvojiti, gotovo na kemijski način, od sklopa nastojanja u pravcu napretka i viših ciljeva u političkim i inim razmatranjima, koja su suvisla cjelina okružja primjene znanosti, stvarne ili tobožnje.

Trebalo bi ovdje zapaziti, da se u povijesti ekonomije, zajednički parametar takvog nužnog napretka izražava kao „povećanje gustoće protoga energije“. Nije to broj kalorija, već stupanj koncentracije topline ili istoznačne vrijednosti po glavi, po četvornom kilometru, i po kubičnom centimetru jedinice izmjerive u smislu istoznačnom s izmjerivim formulama za vrijeme. No, sila koju čovječanstvo vrši, u biti, kad se prikladno primjeni na protuentropijska djelovanja, kao što su djelovanje *života*, a u još većoj mjeri značajnog čovječjeg stvaralaštva, pokazuje mnogo veći učinak.

Čovječji urođeni stvaralčki umni potencijal je u dubljem smislu najmoćnija sila, relativno prema učincima na duže staze. Taj potencijal, kao što sam rekao, izražava se u relativnom optimizmu u sprezi s povišenjem čovječjih gledišta postignutih putem povećanja broja „dimenzija“ pridodanih zbirnom repertoaru „originalnih“ i pridodanih dimenzija s odlikama univerzalnih fizičkih ili sličnih zakonitosti. Međutim, korist je manje u činjenici većeg broja zakonitosti, nego u dinamici koju predstavlja trajni proces stope porasta njihovog broja, kao što to oslikava rad NASAe u ranim 1970.-im, dok se rezanje takvih programa podudaralo s bržim gomilanjem pesimizma, čak i bolne malodušnosti, među stanovništvom.

II. Ontološke ironije napretka

Dvije su vodeće odlike oblika fizičko-ekonomskog i srodnog napretka koje trebamo ovdje uzeti u obzir. Susrećemo s tom iskustvenom činjenicom kad s takozvanih „pet“ izvornih osjetila koje nalazimo u paketu rođenog djeteta napredujemo na više. Svako napredovanje na više redove fizičke dimenzionalnosti fizičko ekonomskog napretka, ostavlja jaz kojeg predstavljaju univerzalne, još neotkrivene zakonitosti.

No, to što sad glede toga trenutno znamo kao činjenicu nije granica naše sposobnosti poboljšanja, u dubljem smislu ontoloških odlika znanja. Potreban je sljedeći argument.

Potrebno je uzeti u obzir postojanje stvaralačke mašte. Djelotvorna stopa stvaralačkog potencijala nalazi se na rubovima načelne stvaralačke mašte. Kao što sam često napominjao, to odgovara procjenjenom jazu između ostvarenog kao djelotvornog oblika otkrivenog, u jednu ruku, i onog blizu ruba mogućeg otkrića, u drugu. Ulazimo u područje čiji tipičan primjer, u jednom slučaju, daje zaključni odlomak *Obrane pjesništva* Percy Byshe Shelley-ja, u područje stvaralačke mašte, koju se inače raspoznaje kao područje predviđanja.

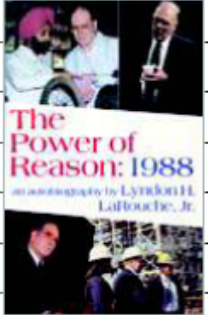
Upravo taj čimbenik predosjećaja određuje djelotvorni napredak razine aktivne inteligencije člana društva. Pravo određivanje razine inteligencije nije ono što osoba zna, već što ona može približnom točnosti pronaći kad se sukobi s izazovom ranije nepoznatih pitanja, što se nazire u odgovoru koji spada blizu onog što ljudska osoba nikad nije stvarno znala ranije: često se to naznačuje kao pokušaj mjerenja „kvocijenta inteligencije 'I.Q.'“. Omjer između otkrivenog u procesu ispitivanja, naspram onog što je ispitanik već ranije znao, pravo je obilježje relativne stvarne inteligencije. Kod ljudskih bića, samo takvo stvaralaštvo uvijek izražava suvislu procjenu relativnih razina inteligencije.

Životinje se mora, općenito, pripitomiti. Ljudi pojedinci sa stvaralačkom sklonošću izražavaju stvaralaštvo u pobjeđivanju nečeg što nisu ranije bili obučeni znati. Upravo izazov otkrića je stvarni izvor „radosti u čovječjem životu.“

Najznačajniji izraz napretka društva leži u takvoj vrsti procesa. Ustajalost, u tom smislu, daje naslutiti potencijal pada civilizacije, upravo kao što je najzapažljiviji oblik pada i propasti kulture slučaj nametanja modela „nultog rasta“, gdje takozvani „zeleni“ i njima slični pružaju tipičan primjer takve krajnosti.

Poglavitito, oligarhijsko načelo, u svojoj tradicionalnoj sprezi s europskom kulturom pod uplivima kao što je bio delfski kult Apolona – Dionizija, tipičan je primjer dugog niza uzastopnih propadanja europskih i srodnih kultura, koje su se pokorile upravo tom načinu kojeg zagovara „zeleni“ pokret u transatlantskom području sada. Upravo to je bitni izvor sadašnjeg ubrzanog fizičko ekonomskog i moralnog propadanja nacija i gospodarstava u transatlantskom području.

Takva usmjerenja i sklonosti naveliko se protura kao izraze političkih mjera vrste koja će najvjerojatnije postati uzrokom samozadanog izumiranja ljudskog roda.

LAROUCHE	
THE FOREMOST	
ECONOMIST AND	
PHILOSOPHER	
OF OUR TIME:	
HOW COGNITION	
CHANGES HISTORY.	
The Power Of Reason	
An Autobiography by Lyndon H. LaRouche, Jr.	
Order from EIR News Service, Inc.	
P.O. Box 17390 Washington, D.C. 20041-0390	
OR Order by phone, toll-free: 1-800-278-3135	
\$10 plus shipping (\$4.00 for first copy, \$1.00 for each additional book). Virginia residents add 4.5% sales tax. We accept MasterCard and Visa.	